

DE STER VAN NEDERLAND

15 MAART 1936

No. 6

41e JAARGANG

»De jeugd te leiden tot een kennis van God, een geloof in Zijn wetten, vertrouwen in Zijn Vaderschap, tot het vinden van troost en vrede in Zijn liefde — dit is het groote voorrecht, de schitterende gelegenheid van den waren leeraar.«
President David O. McKay.

Dit monument geeft de ligging in Nauvoo, Illinois, aan van het gebouw, in welks bovenzaal de Vrouwen-Hulporganisatie, nu de Zusters-Hulpvereniging, op 17 Maart 1842 door den profeet Joseph Smith, bijgestaan door John Taylor en Willard Richards, werd georganiseerd. — »Het doel der Vereeniging was het zorgen voor de armen, het helpen van zieken, het onderrichten van gerechtigheid en het versterken van de moralen der maatschappij.«

Rechts boven: Emma Smith, eerste presidente der Vereeniging.

VERJAARSGROETEN AAN DE ZUSTER-HULP- VEREENIGINGEN

door Zuster Emily T. Merrill

Wederom is een jaar voorbijgegaan en is de herdenkingsdag van de oprichting der Zusters-Hulpvereniging op handen. Voor de vergaderingen, welke deze gebeurtenis vieren, zend ik mijn hartelijke groeten aan alle Z.H.V.-ambtenaressen en -leden in alle Europeesche Zendingen.

Voor de jeugd beteekent een verjaardag wederom een stap naar het doelwit hunner ambities; de jeugd ziet vooruit en niet achterwaarts. Voor de menschen op rijperen leeftijd beteekenen verjaardagen soms ernstige overdenkingen- over-

peinzingen aangaande vraagstukken en moeilijkheden van het dagelijksch leven. Deze moeilijkheden kunnen zijn veroorzaakt door een onverstandig oordeel en gedrag van onze geliefden of door onvriendelijke en ondoordachte handelingen van anderen, of door andere, niet in onze macht liggende omstandigheden. Wij kunnen te haastige, onverstandige besluiten hebben genomen, welke door een weinig geduld hadden kunnen worden vermeden.

Geduld is een der grootste christelijke deugden en een, welke geen van ons kan hopen, zonder eenige moeite te kunnen bezitten. Het is een groote deugd, omdat ze liefde omvat, geloof, het opschorten van een oordeel en het meest van al, de bekwaamheid om te wachten. Het is een bescheiden deugd. Het geeft geen uiterlijk vertoon. Er wordt weinig ruchtbaarheid aan gegeven en vaak geen erkenning en dank. Doch het is een lieflijke deugd, wanneer men ze onderzoekt. Geduld verlangt sterke persoonlijke zelfbeheersching, en kan dus nimmer worden beoefend zonder wilsinspanning.

Waarom dient iemand ten aanzien van moeilijkheden en teleurstelling geduldig te zijn? Omdat men gelooft, dat het volgens het voorbeeld van Christus is, dit te zijn en goede gevolgen met zich brengt, juist zooals een boer in de koude, sombere winterdagen over zijn kale velden heenblijkt en rustig voortgaat met het werk, waaraan hij bezig is, omdat hij weet, dat na korten tijd zijn geloof en zijn geduld zullen worden gerechtvaardigd in de knoppen en teere blaadjes der lente. En ook zoo kunnen wij het menschelijk leven beschouwen, zonder geduld en zelfbeheersching

en hoop te verliezen, wanneer alles koud en hard en onvriendelijk schijnt, indien ook wij gelooven dat eenmaal, aangenomen dat wij lang genoeg kunnen wachten, schoonheid en goedheid zullen doorbreken. Geloof zoowel als liefde zijn een noodzakelijk deel van geduld.

Dan dient er ook zelfbeheersching te zijn; in-toom-houding van de tong — heete en haastige woorden terughouden; beheersching van gedachte — booze en ontmoedigende gedachten weerhouden; beheersching van wil en hart — bitterheid te weren, omdat onze hoop en ons geloof zoo lang onvervuld worden gelaten. Indien wij al deze dingen kunnen doen, dan hebben wij geduld, een goddelijke deugd.

Wanneer wij de menschelijke natuur bezien, hetzij in het algemeen, zooals in de door ons aanschouwde wereld, of op kleinere schaal, zooals in onszelf, dan staan wij toch verbaasd over het geduld van God. Wanneer wij aan het leven van Christus en Hem zelf denken, Die zooveel verdroeg, zelfs tot den dood toe, moeten wij het hoofd buigen voor het wonderlijke geduld van God, geopenbaard in het feit, dat Hij Zijn eeniggeboren en innig geliefden Zoon zooveel liet lijden.

Wanneer wij geduld wellicht op deze wijze bezien, kan het ons in ons leven met onze medemenschen helpen. Wij mogen niet altijd begrijpen, wat iemand zoo onredelijk maakt, zoo hardnekkig en onverschillig tegenover de vriendelijkheid, welke wij hebben trachten te toonen. Wanneer wij het misschien wisten, zouden wij iets kunnen vinden, dat ons tot medelijden zou bewegen.

Wij moeten door geloof voortleven en geduld hebben.

Laat ons zoo geduldig mogelijk zijn tegenover anderen. Zooveel dingen komen te rechter tijd weder in het reine. Het beste in ons wordt vaak te traag getoond. Laat ons te zamen werken en arbeiden met geduld, gekenmerkt door geloof en liefde.

Waarde zusters „wij gelooven, eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam en goed te moeten doen aan alle menschen”. Wij gelooven in en aanvaarden alle deugden, in woord en daad door Jezus Christus onderwezen. Zullen wij de idealen van onze Vereeniging dan niet hoog houden en deze deugden in ons dagelijksch leven uitoefenen? Dit te doen zal onze vreugde in het leven verhoogen. Moge gezondheid, vrede en vreugde u allen in rijken overvloed worden geschonken.

LESROOSTER DER HULPORGANISATIES VOOR APRIL 1936

- Z.H.V.** Eerste avond. — Theologie-lessen no. 7 en getuigenisvergadering.
Tweede avond. — Werk en Zaken.
Derde avond. — Leven en Letterkunde-les no. 7.
Vierde avond. — Maatschappelijk Welzijn-les no. 7.
- O.O.V.** Eerste avond — *Leiderschap van Joseph Smith*, Hoofdstuk XI.
Tweede avond. — Activiteitsles (Muziek) no. 5.
Derde avond. — *Leiderschap van Joseph Smith*, Hoofdstuk XII.
Vierde avond. — Activiteitsles (Muziek) no. 6.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
 door **President Wilford Woodruff**
 (Vervolg)
HOOFDSTUK XIX.

Terwijl ik in deze kamer in de oude barakken woonde, ondervonden wij een dag van God's macht met den profeet Joseph. Het was een tijd, waarin er veel ziek waren en Joseph had zijn kamer te Commerce afgestaan aan de zieken en had een tent voor zijn deur opgeslagen, waar hij zelf in woonde. Het grote aantal Heiligen, dat uit Missouri was verdreven, kwam te Commerce bijeen; doch zij hadden geen huis om in te trekken en woonden in wagens, in tenten en op de grond. Door de ellende, welke zij hadden doorstaan, waren er dan ook velen ziek geworden. Broeder Joseph had de zieken opgepast, tot hij geheel uitgeput en zelf bijna ziek was.

Op de morgen van 22 Juli 1839 stond hij op, overdacht de toestand der Heiligen van God in hun vervolgingen en ontberingen en riep den Here aan in gebed. De macht van God rustte zeer sterk op hem en zoals Jezus al de zieken in Zijn omgeving genas, genas bij die gelegenheid ook Joseph alle zieken, waarmede hij in aanraking kwam. Hij genas allen in zijn huis en op zijn erf en ging toen in gezelschap van Sidney Rigdon en verscheidenen der Twaalven naar de zieken, die aan de oever van de rivier lagen en hij gebood hun met luide stem in de naam van Jezus Christus, op te staan en gezond te worden en ze waren genezen. Toen hij allen, die aan de oostoever der rivier lagen, had gezond gemaakt, staken zij met een veerboot de Mississippi-rivier over naar de westzijde, naar Montrose, waar wij waren. Het eerste huis, dat zij bezochten, was dat van Brigham Young en familie. Hij lag toen ziek te bed. De profeet ging zijn huis binnen en genas hem en zij kwamen allen te zamen naar buiten. Toen zij mijn deur voorbij kwamen, zeide Joseph: „Broeder Woodruff, volg mij”. Dit waren de enige woorden, door iemand van het gezelschap gesproken vanaf de tijd, dat zij broeder Brigham's huis hadden verlaten totdat wij het plein overstaken en het huis van broeder Fordham binnen gingen. Broeder Fordham lag reeds een uur op sterven en wij verwachtten van ieder ogenblik, dat dit zijn laatste zou zijn.

Ik voelde de macht van God, die op den profeet rustte.

Toen wij het huis binnenkwamen, liep broeder Joseph naar broeder Fordham toe en nam zijn rechterhand in de zijne; in zijn linker hield hij zijn hoed. Hij zag, dat broeder Fordham's ogen reeds waren verglaasd en dat hij niet kon spreken en buiten bewustzijn was. Na zijn hand te hebben gevat, keek hij in het gelaat van den stervenden man en zeide: „Broeder Fordham, kent u me niet?” Eerst gaf hij geen antwoord; doch wij konden allen de

uitwerking van de Geest van God op hem zien. Hij zeide wederom: „Elijah, kent u me niet?” Heel, heel zacht fluisterde broeder Fordham: „Ja!”

De profeet zeide toen: „Hebt u geen geloof, dat u gezond kan worden?” Het antwoord, een beetje duidelijker dan eerst, luidde: „Ik ben bang, dat het te laat is. Als u wat vroeger gekomen was, denk ik van wel.”

Hij zag er uit als iemand, die uit een slaap ontwaakt. Het was de slaap des doods. Toen zeide Joseph: „Geloofst u, dat Jezus de Christus is?” „Ja, broeder Joseph”, was het antwoord.

Toen zeide de profeet van God met luide stem, als in de macht van de Godheid: „Elijah, ik gebied u, in de naam van Jezus van Nazareth, op te staan en gezond te worden!” De woorden van den profeet waren niet als de woorden van een mens, maar als de stem van God. Het scheen mij toe, dat het huis op zijn grondvesten schudde. Elijah Fordham stond van zijn bed op, gelijk een man, die van de dood verrijst. Een gezonde kleur kwam op zijn gelaat en uit iedere daad sprak leven. Zijn voeten waren in omslagen gewikkeld. Hij schopte ze van zijn voeten, vroeg om zijn kleding en trok ze aan. Hij vroeg een bord pap en at ze op; toen nam hij zijn hoed en volgde ons de straat op, om andere zieken te bezoeken.

De ongelovige mag vragen: „Was hierin geen bedrog?”

Indien dit in de gedachte van den ongelovige is, dan toch zeker niet in Elijah Fordham, den stervende of in ons, die daar tegenwoordig waren, want nog enkele minuten en hij was in de geestenwereld geweest, indien hij niet was genezen. Door de zegen des Heren leefde hij tot 1880, in welk jaar hij in Utah overleed, terwijl allen, die toen bij hem waren, reeds in de geestenwereld waren!

Onder dit aantal waren Joseph en Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Brigham Young, Hebert C. Kimball, George A. Smith, Parley P. Pratt en Orson Pratt. Wilford Woodruff is de enige overlevende, die daar tegenwoordig was en hij zal spoedig zijn bij hen, die hem zijn voorgedaan.

Zodra wij broeder Fordham's huis hadden verlaten, gingen wij naar het huis van Joseph B. Noble, die zeer ernstig ziek was.

Toen wij binnenkwamen, nam broeder Joseph hem bij de hand en gebod hem in de naam van Jezus Christus, op te staan en gezond te worden. Hij stond op en werd onmiddellijk gezond.

Terwijl dit alles gebeurde, had het gepeupel, geleid door een zekeren Kilburn, zich verzameld en kwam het huis van broeder Noble binnen. — Voor zij binnenkwamen, had broeder Joseph broeder Fordham geroepen om te bidden. Terwijl hij bad, kwam de bende binnen met de boze geesten, die hen vergezelden. — Zodra zij binnen waren, raakte broeder Fordham, die bad, buiten bewustzijn en zonk op de vloer neer.

Toen Joseph de bende in huis zag, stond hij op en ontruimde de kamer van beiden, het gepeupel en de boze duivelen. Direct

daarop herstelde broeder Fordham en eindigde zijn gebed. — Dit toont aan, welk een macht boze geesten op de tabernakelen der mensen hebben. Slechts door de macht van God kunnen de Heiligen uit de macht van den duivel worden gered.

De genezing van broeder Noble was de laatste op die dag. Het was de grootste dag van de manifestatie van God's macht door de gave van gezondmaking, sinds de oprichting der Kerk.
(Wordt vervolgd).

KERKNIEUWS VAN OVERAL

President Clark onderscheiden

Volgens een uit Salt Lake City ontvangen bericht is President J. Reuben Clark aangesteld, om de Vereenigde Staten te vertegenwoordigen in een comité van den Volkenbond, belast met de bestudeering van internationale leenings-overeenkomsten.

Het comité zal voor het eerst op 27 April a.s. te Genève bijeenkomen.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR APRIL 1936

AVONDMAALSVERS

Leer ons, o Heer, met U te wand'len,
En altijd naar Uw wil te hand'len.
Wij gaven gaarn' aan U ons hart;
Uw volgzaam kroost in vreugd en smart.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES

- 5 April. Het eerste bestuur in Utah.
Steden verrijzen in het Rotsgebergte.
Kerkgeschiedenis.
- 12 April. De dood van Christus (Johannes, hoofdstuk 19).
De opstanding (Johannes, hoofdstuk 20).
Evangelieleer Afd.
- 19 April. Jezus en de eerste discipelen.
Jezus woont een bruiloft te Kana bij.
Nieuwe Testament.
- 26 April. De zending van Christus onder de Nephieten bekend gemaakt.
Iets meer over Alma, den profeet.
Boek van Mormon.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Leer en Verbonden, Afd. 130: vers 18).

„Welke beginselen van intelligentie wij ook in dit leven verwerven, deze zullen met ons in de opstanding voortkomen.”

ZANGOEFFENING

Lied no. 145 „Ontvang ons vreugdlied” zullen wij gedurende de maand April instudeeren.

Sterling K. Hixson, Overziener.

VERSLAG DER ZUSTERSHULPVEREENIGING IN DE NEDERLANDSCHE ZENDING

1 JANUARI 1935 TOT 31 DECEMBER 1935.

Lidmaatschap.

	1 Januari 1935	31 December 1935
Ingeschreven		
Bestuursleden	60	63
Huisbezoeksters	40	44
Leden	151	149
	251	256
		Toename 5

Actie-Betoon.

Aantal georganiseerde Z.H.V.'s	15
Aantal gehouden vergaderingen	664
Gemiddelde opkomst in vergaderingen	164
Aantal bezoeken aan gezinnen	1201
Aantal gezinnen geholpen	297
Speciale bezoeken aan zieken en thuiszittenden	388
Aantal dagen bij zieken doorgebracht	26
Aantal bezoeken aan gemeente-Z.H.V.'s door Hoofdbestuur	51

Financieel Verslag.

Ontvangsten:

Saldo op 1 Januari — Liefdadigheidsfonds	f 1194.47
Saldo op 1 Januari — Algemeen Fonds	„ 530.62
Bijdragen Liefdadigheidsfonds	„ 1001.05
Bijdragen Algemeen Fonds	„ 440.42
	Totaal f 3166.56

Uitgaven:

Liefdadigheidsdoeleinden	f 1406.98
Andere doeleinden	„ 511.09
	Totaal f 1918.07

Saldo op 31 December 1935 — Liefdadigheidsfonds	f 793.79
Saldo op 31 December 1935 — Algemeen Fonds	„ 454.70
	Totaal f 1248.49

Totaal Uitgaven over 1935 en Saldo 31 December . f 3166.56

ADRESWIJZIGING

Zr. Johanna van Keizerswaard, secretaresse van het Z.H.V.-Hoofdbestuur, woont thans 1e Weteringdwarstraat 54a, Amsterdam (C.). Verzoeken alle correspondentie en rapporten voortaan aan dit adres te zenden.

HULDE AAN DE ZUSTERS-HULPVEREENIGING

Een ontwikkelde dame uit het oostelijk deel der Vereenigde Staten, die de geheele wereld bereisd heeft, woonde bij toeval een openbare vergadering bij van de Zusters-Hulpvereeniging-conferentie, en zeide in een gesprek met een onzer zusters:

„Ik heb de geheele wereld bereisd, en vrouwenconferenties bijgewoond onder al het Engelsch sprekende volk, maar voor mij is deze groote vergadering van Uw Zusters-Hulpvereeniging het mooiste, wat ik in de wereld heb gezien! Er is karakter, waar vrouwzijn en vastberadenheid op ieder gelaat te lezen. Een ieder kan zien, dat deze menschen ware vrouwen zijn, en een leven leiden, gewijd aan een edel doel! Oh, hoe verschillend van de moderne bijeenkomsten en maatschappelijke functies der wereld, waar de vrouwen hun energie verspillen en hun kracht in wuftheid misbruiken. Hier hebt u vrede; het is op een ieders gelaat te lezen — de vrede, welke de belooning is voor een leven, aan een groot doel gewijd!”

(Overgenomen uit de Cumorah's Southern Messenger, Kaapstad, Zuid-Afrika).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Inzegeningen

Op 2 Februari j.l. zegende Br. Pouwel van Komen van de Groningsche gemeente Johannes Martinus Pouwel Du Bois, zoon van Bonje H. van Komen en Gerhardus Du Bois.

Te Den Helder werd op 9 Februari j.l. door Oud. John Landward ingezegend Jan Kiesling, zoon van Antje Glim en Arie Kiesling. Oud. Henry Visser zegende Gerrit de Boer, zoon van Hermina Bakker en Klaas de Boer.

Doopdienst te Den Helder

Op Zaterdagmiddag, 8 Februari j.l., werd op het strand te Den Helder een doopdienst gehouden. Ouderling Henry Visser doopte de volgende personen: Johanna Blansjaar, Antje Kiesling en Jacob Hendrikse Jr.

Doopdienst te Amsterdam

In de Amsterdamsche zaal werd Vrijdagavond, 14 Februari j.l., een doopdienst gehouden, waarbij door gemeentepresident E. Ylst werden gedoopt Maria Johanna Moens en Helena Jasper.

Wij zijn gelukkig, al deze personen in het lidmaatschap te mogen verwelkomen en bidden, dat de Heilige Geest, welke op hen bevestigd werd, hun geheele verdere leven hun gids moge zijn.

Goud- en Groenfeest te Rotterdam

In een door het bestuur dezer vereeniging keurig gedecoreerde zaal hield de Rotterdamsche O.O.V. op Woensdagavond, 26 Februari j.l., een goed geslaagd Goud- en Groenfeest.

Evenals de reeds vroeger genoemde gemeenten heeft ook het Rotterdamsche O.O.V.-bestuur geen moeite gespaard, den leden een aangename avond te bezorgen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

DE NEDERLANDSCHE Z.H.V. MAAKT DEEL UIT VAN EEN WERELDORGANISATIE

Vier en negentig jaar geleden werd de Z.H.V. georganiseerd. Vier en negentig jaar geleden droeg onze Hemelsche Vader door zijn profeet de sleutelen over, waardoor den vrouwen een gelegenheid tot groei en dienstbetoon werd geschonken. In deze vier en negentig jaar is de organisatie van 1 gemeente aangegroeid tot 1.728 wijken en gemeenten met een ledental van 70.515. Toen was ze nog klein en onbekend, nu wordt ze erkend als een der grootste hulporganisaties in Amerika en is door haar aansluiting bij de „Nationaal Council of Women” eveneens aangesloten bij den „Internationalen Vrouwenbond”.

De Z.H.V. is zodoende in staat, deel te hebben in al de groote wereldgebeurtenissen, waarbij vrouwen zoo zeer belang hebben — voor vrede, voor het welzijn der vrouwen en kinderen en voor de verbetering der menschelijke verhoudingen.

De geschiedenis der organisatie omvat een voortdurenden vooruitgang. Er zijn toch nog vele vraagstukken, welke dienen te worden opgelost. Enkele der noodzaken in de Z.H.V. in Nederland zijn heden, een betere administratie der liefdadigheidsfondsen, opheffing der verkeerde gevoelens en gebabbel, een interessanter weergeven der lessen en meer belangstelling er voor; beter onderrecht door de huisbezoeksters en een vastbesloten pogen, het ledental der Z.H.V. uit te breiden.

Wat zal elke gemeente-organisatie voor zich doen, in deze nooden te voorzien?

De Z.H.V. in Nederland zal den vooruitgang van dit groote, wereld-zusterschap niet tegenhouden. Met de hulp van een vriendelijk Vader zal ook zij opwaarts klimmen.

Hermana F. Lyon.

KAN DE Z.H.V. ONS JEUGDWERK HOGEROP HELPEN?

Er werden zaden uitgestrooid en enkele vielen op harden en steenachtigen grond. Andere werden door den wind heengedreven, doch enkele vielen op vruchtbaren bodem, zijn opgekomen en nu onverwachts in Huis-Jeugdklassen uitgesproten.

Door de pogingen van de Zusters-Hulpvereniging zijn deze huisklassen voor kinderen georganiseerd in Den Helder, Amsterdam, Haarlem, Leiden en Gouda. Het is verheugend te weten, dat dit zusters zijn, die de belangrijkheid van dit haar geschonken voor-

recht hebben begrepen. Huis-Jeugdklassen zijn in deze zending iets nieuws en wij beschouwen derhalve deze zusters als de baanbreeksters in een zeer belangrijke beweging.

Een zuster zeide ons, dat zij een Jeugdklas begon met het gevoel, dat zij haar plicht deed, maar ondervond tot haar verbazing vreugde in het werk met kinderen. Ze zeide: „Als ik geweten had, dat het zoo gemakkelijk en vreugdevol is, zou ik er eerder mede begonnen zijn.”

Dit is gemakkelijk in te denken, omdat niets grootere vreugde geeft dan het verrichten van des Heeren werk en zeer zekerlijk het onderwijzen van kleine kinderen aangaande Hem en Zijn evangelie zal een diep, blijvend geluk met zich brengen.

De plichten van een huis rein en ordelijk houden en de noodzakelijke zorg voor kinderen vragen veel van den tijd eener vrouw, maar laat ons in gedachten houden, hoe de Heiland Maria zeide, dat zij het goede deel had gekozen. Indien wij onzen tijd juist indeelen, zullen wij tot de ontdekking komen, dat na een poosje onze huishoudelijke plichten en andere zorgen lichter schijnen te zijn, omdat wij die kennis hebben, dat wij in het werk des Heeren helpen. Mogen andere zaden op onverwachte plaatsen opschieten en meer en meer Huis-Jeugdklassen voortbrengen.

Eere-lijst van Huis-Jeugdklas-Moeders

Zr. A. Kaper, Amsterdam.	Zr. N. Dikkerboom, Amsterdam.
Zr. M. C. v. d. Boogert, Haarlem.	Zr. K. Kwast, Den Helder.
Zr. C. Verbiest, Gouda.	Zr. L. Dijksman, Gouda.
Zr. C. Schipaanboord, Leiden.	

Moge aan deze lijst nog vele namen kunnen worden toegevoegd!

Hermana F. Lyon.

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR APRIL 1936

Eerste avond. Gebed, enz. Hoofdstuk XXII „De Getuigenis van het Martelaarschap” (vervolg). *Herstelling van het Evangelie*, blz. 130-136.

Tweede avond. Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „Wat werd in den Kirtland-tempel hersteld en waarom?” (Zie *Leer en Verbonden*, Afd. 110).

2. „Hoe de Laterdaagsche Heiligen de sleutelen, in den Kirtlandtempel overgedragen, hebben gebruikt — (modern tempelwerk.” Zie *Artikelen des Geloofs*, blz. 115-117 en 363-365).

Derde avond. Gebed, enz. „Bestemming van de Aarde en den Mensch”, *De Ster* van 1 December 1934, blz. 361, enz.

Vierde avond. Gebed, enz. Huisbezoekrapport en behandeling van het huisbezoekonderwerp voor Mei 1936.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangeliekerklas)

Voor 3en, 4en en 5en Zondag in Maart 1936.

HOOFDSTUK XVII

(Vervolg)

Oprechtheid van doel.¹⁾

Inzake het geven van aalmoezen waarschuwde de Heere tegen uiterlijk vertoon en geveinsheid en klaagde dit zeer duidelijk aan. Het is prijzenswaardig den armen te geven; doch het geven met het doel, de lof der menschen te winnen, wordt onder geveinsdheid gerekend. Een bedelaar aalmoezen toewerpen, gaven werpen in de tempelschatkisten, om van de menschen gezien te worden²⁾ en eveneens het vertoonen van voorgewende vrijgevigheid, was onder zekere klassen ten tijde van Christus gewoonte; en dezelfde geest heerscht ook heden nog. Er zijn er thans nog, die voor zich laten bazuinen, door de kolommen der pers wellicht, of door middel van publiciteit, om de aandacht op hun geven te vestigen, opdat zij de eer der menschen mogen hebben, om politieke gunst te winnen, hun handel of invloed te vergrooten, om te krijgen wat naar hun schatting meer waard is dan hetgeen, waarvan zij scheiden. Met logische scherpheid toonde de Meester aan, dat zulke gevers hun belooning hebben. Zij hebben ontvangen, waar zij om hebben gevraagd; wat meer kunnen zulke menschen verlangen of overeenkomstig verwachten? „Maar”, zeide de Heere, „als gij aalmoes doet, zoo laat uwe linkerhand niet weten, wat uwe rechter doet; opdat uwe aalmoes in het verborgen zij; en uw Vader, die in het verborgen ziet, die zal het u in het openbaar vergelden.”

In denzelfden geest klaagde de Prediker geveinsde gebeden aan — het opzeggen van gebeden inplaats van bidden. Er waren er velen, die plaatsen van openbare samenkomst zochten in de synagogen en zelfs op de hoeken der straten, opdat de menschen hen konden zien en hooren, wanneer zij hun gebeden opzeiden. Zij verzekerden zich van de openbaarmaking, waarnaar zij verlangden; wat meer konden zij vragen? „Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.”

Hij, die werkelijk wilde bidden — zooveel mogelijk bidden, zooals Christus dat deed, bidden in ware gemeenschap met God, tot Wien het gebed is gericht — zal afzondering en eenzaamheid zoeken; indien de gelegenheid dit toelaat, zal hij zich in zijn kamer terugtrekken, en de deur sluiten, opdat niemand kan binnenkomen; daar kan hij werkelijk bidden, indien de geest des gebeds in zijn hart is; en deze manier werd door den Heere aanbevolen. —

¹⁾ Matth. 6:1-18; vergelijk Luk. 11:2-4; Boek van Mormon 3 Nephi 13:1-18.

²⁾ Overweeg het voorval van de gaven der rijken en het penningske der weduwe, Mark. 12:41-44; Luk. 21:1-4.

Langdradige gebeden, grootendeels bestaande uit herhalingen, zooals de heidenen gebruiken, denkende, dat hun afgoden in hun woordenrijk behagen zouden scheppen, werden verboden.

Het is welbekend, dat het gebed niet is samengesteld uit woorden, woorden, welke geen uitdrukking kunnen geven aan hetgeen men wil zeggen, woorden, welke zoo dikwijls overeenstemming missen, woorden, welke geen diepere oorzaak hebben dan de lichamelijke spraakorganen, woorden, uitgesproken, om de menschelijke ooren te streelen. De stomme kan bidden, en dat eveneens met de wel-sprekendheid, welke in den hemel algemeen is. Het gebed wordt gevormd door de kloppingen van het hart en het oprecht verlangen der ziel, door smeekbede, gegrondvest op de ware nooddrift, op diep berouw en zuiver verlangen. Indien er een mensch leeft, die nog nimmer werkelijk heeft gebeden, is die mensch een wezen, geheel apart van den toestand van het goddelijke in de menschelijke natuur, een vreemdeling in de familie van God's kinderen. Het gebed is ter verlichting van den smeekeling. God zou zonder onze gebeden God zijn; doch wij kunnen zonder gebed niet tot het koninkrijk van God worden toegelaten. Christus onderwees aldus: „uw Vader weet, wat gij van noode hebt, eer gij Hem bidt.” Toen gaf Hij hun, die aan Zijn voeten wijsheid zochten, een voorbeeld van gebed, zeggende: „Gij dan bidt aldus:

„*Onze Vader, die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd*”. Hierin erkennen wij de verwantschap, waarin wij tot onzen Hemelschen Vader staan, en terwijl wij Zijn grooten en heiligen naam eerbiedigen, benutten wij de onschatbare gelegenheid, om tot Hem te naderen, niet alleen met de gedachte aan Zijn oneindelijke heerlijkheid als de Schepper van alhetgeen er is, het Opperwezen van al het geschapene, doch met de liefdrijke erkenning, dat Hij de Vader is, en dat wij Zijn kinderen zijn. Dit is de eerste bijbelsche schriftuurplaats, welke instructie, toestemming of het recht geeft; God rechtstreeks als „Onze Vader” aan te roepen. Hierin ligt de verzoening, welke de door zonden vervreemde menschelijke familie door middel van de door den Geliefden Zoon aangegeven wijze kan verkrijgen. Deze aanwijzing toont eveneens duidelijk het broederschap tusschen Christus en de menschheid. Zooals Hij bad, bidden wij tot denzelfden Vader, wij als broederen en Christus als onze Oudste Broeder.

„*Uw koninkrijk kome, U wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde*”. Het koninkrijk van God is een koninkrijk van orde, waarin verdraagzaamheid en de erkenning van persoonlijke rechten zullen heerschen. Iemand, die werkelijk bidt, dat dit koninkrijk kome, zal er naar streven, zijn komst te verhaasten, door overeenkomstig de wet van God te leven. Zijn pogen zal zijn, in harmonie te blijven met de orde van het koninkrijk, het vleesch aan den geest te onderwerpen, zelfzucht aan altruïsme, en te leeren de dingen lief te hebben, welke God liefheeft. Teneinde den wil van God op aarde te doen geschieden, zooals in den

hemel beteekent, zich met God in de dingen des levens te vereenigen. Er zijn er velen, die het geloof belijden dat, omdat God almachtig is, al wat er is, overeenkomstig Zijn wil is. Zulk een veronderstelling is onschriftuurlijk, onredelijk en onwaar. Goddeloosheid is niet in overeenstemming met Zijn wil; valsheid, geveinsdheid, ondeugd en misdaad zijn niet God's gaven aan den mensch. Door Zijn wil zullen deze monsterachtigheden, welke zich als afschuwelijke wanstaltigheden in de menschelijke natuur en het leven hebben ontwikkeld, worden vernietigd en deze gezegende vervulling zal worden bereikt, wanneer door keuze, zonder beperking of intrekking van hun vrijen wil, de menschen den wil van God zullen doen.

Geef ons heden ons dagelijksch brood". Voedsel is voor het leven onontbeerlijk. Indien wij het noodig hebben, dienen we er om te vragen. Het is waar, dat de Vader onze nooden weet, voor wij er om vragen, doch door te vragen, erkennen wij Hem als de Gever en worden wij door het vragen nederig, dankbaar, boetvaardig en vertrouwend. Ofschoon de zon schijnt en de regen zoowel op de rechtvaardigen als onrechtvaardigen valt, is de rechtvaardige voor deze zegeningen dankbaar; de goddelooze ontvangt de zegeningen als een gewone zaak met een ziel, niet tot danken in staat. De bekwaamheid tot dankbaar zijn is een zegen, voor het bezit waarvan wij eveneens erkentelijk moeten zijn. Ons wordt geleerd, dag aan dag voor het voedsel, hetwelk wij behoeven, te bidden, niet voor een grooten voorraad, welken wij voor de verre toekomst zullen opslaan. In de wildernis ontving Israël manna als een dagelijksche gift¹⁾ en werd aldus hun vertrouwen op Hem, Die gaf, in gedachten gehouden. De man met veel vindt het gemakkelijker zijn afhankelijkheid te vergeten dan hij, die steeds iederen dag maar weer om de benodigdheden moet vragen.

„En vergeef ons onze schulden, gelijk wij ook vergeven onze schuldenaren". Hij, die aldus met de juiste bedoeling en onverdeeld oogmerk kan bidden, verdient vergeving. In deze opgave van persoonlijk gebed wordt ons geleerd, slechts te verwachten, wat wij verdienen. De zelfzuchtigen en zondigen zouden zich verheugen in de ontheffing van hun wettelijke schulden, doch zouden door zelfzucht en zonde de laatste cent eischen van hen, die hun wat schuldig zijn.²⁾ Vergiffenis is een te waardevolle paarl, om voor de voeten der onvergevensgezinden te worden geworpen;³⁾ en zonder de oprechtheid, welke voortkomt uit een verslagen hart, kan geen mensch rechtvaardiglijk genade verlangen. Indien anderen ons wat schuldig zijn, hetzij geld of goederen, zooals dat bij schulden en schuldenaars uitkomt, of door eenige

¹⁾ Ex. 16:16-21.

²⁾ Overweeg de les in de gelijkenis van den onbarmhartigen dienstknecht. Matth. 18:23-25.

³⁾ Vergelijk Matth. 7:6.

inbreuk op onze rechten, waaronder in de ruimere beteekenis een overtreding wordt verstaan, zal bij de beoordeeling van onze eigen overtredingen, met onze wijze van handelen met hen rechtvaardiglijk rekening worden gehouden.

„En leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze”. Het eerste gedeelte van deze bede heeft uitlegging en twijfel veroorzaakt. Wij zullen niet denken, dat God ooit een mensch in verzoeking zal leiden, uitgezonderd wellicht dan door wijze toestemming, teneinde iemand te toetsen of te beproeven, waardoor hem de gelegenheid wordt gegeven, dit te overwinnen en daardoor geestelijke kracht te ontvangen, hetgeen de eenige ware vooruitgang in des menschen eeuwig voortgangsproces is.

Het eenige doel, waarvoor de geesten uit het voorbestaan een lichaam werd gegeven en hen tot den sterfelijken staat te doen voortgaan was „hen hiermede te beproeven om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebieden”.¹⁾ — Het plan van sterfelijkheid sluit de zekerheid van verzoeking in zich. De bedoeling van de bede schijnt te zijn, dat wij gevrijwaard mogen blijven van de verzoeking, welke onze zwakke krachten niet kunnen weerstaan; dat wij niet in verzoeking zullen worden verlaten zonder de goddelijke hulp, welke een juist zoo groote bescherming zal zijn, als onze eigen keuze dit zal bepalen.

Hoe tegenstrijdig is het dan om, zooals velen doen, zich te begeven in plaatsen, waar de verzoeking, waarvoor wij het vatbaarst zijn, het sterkst zijn; hoe onredelijk van den man, die drankzuchtig is, aldus te bidden en dan naar de kroeg te gaan; van den man, wiens verlangens wellustig zijn, zulk een gebed te uiten en dan zich te begeven in plaatsen, waar de wellust wordt aangezet; van den oneerlijken mensch, die, ofschoon hij zulk een gebed opzendt, zich daarheen begeeft, waar zich de gelegenheid tot stelen voordoet! Kunnen zulke zielen anders zijn dan geveinsden, wanneer zij God vragen, hen te bevrijden van het kwaad, hetwelk zij zelf hebben gezocht? Verzoeking zal op ons pad komen, zonder dat wij ze zoeken en het kwaad zal zichzelf aanbieden, zelfs wanneer wij het meest verlangen het goede te doen; wij kunnen met rechtmatige verwachting en zekerheid bidden, hiervan bevrijd te worden.

„Want Uw is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, Amen.” Hierin erkennen wij de oppermacht van het Wezen, Wien wij in het begin als onze Vader aanriepen. Hij is de Almachtige, in Wien en door Wiens voorzienigheid wij leven en bewegen en ons bestaan hebben.²⁾ Te verzekeren, dat wij onafhankelijk zijn van God, is beide heiligschennis en godslastering; Hem erkennen is een kinderlijke plicht en een juiste

¹⁾ Paarl van Groote Waarde, Abraham 3: 25.

²⁾ Hand. 17: 28.

belijding van Zijn majesteit en heerschappij. Des Heeren gebed wordt besloten met een plechtig „Amen”, hetwelk als een zegel op het document van de smeekbede wordt gezet, en daarmede wordt zijn echtheid als de ware uiting van de ziel van den smeeke-ling bevestigend; met één woord wordt de beteekenis van alhetgeen geuit of gedacht is, samengevat. *Zoo zij het is de letterlijke be- teekenis van Amen.*

Van het onderwerp aangaande het gebed ging Hij over tot dat omtrent het vasten en legde den nadruk op de belangrijke waarheid, dat het vasten, om van waarde te zijn, een zaak moest zijn tusschen den mensch en zijn God, niet tusschen den mensch en zijn soort. Het was in des Meesters dagen de gewoonte, de menschen het feit hunner onthouding te zien vertoonen als een reclame voor hun voorgewende vroomheid.¹⁾ Opdat zij er maar op-vallend en bleek zouden uitzien, mismaakte deze klasse geveinsden hun gelaat, liep met ongekamde haren en keek zeer bedroefd. Aangaande hen zeide de Heere: „Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben”. Den geloovers werd aangeraden, in stilte te vasten, zonder uiterlijk vertoon en voor God te vasten, Die in het verborgen kon zien en hun offer en gebed zou aannemen.

Schatten der aarde en des hemels.²⁾

Het vergankelijke der aardsche weelde werd daarna vergeleken met de blijvende rijkdommen der eeuwigheid. Velen waren en zijn er, wier grootste pogen in het leven het vergaderen van schatten der aarde is geweest, terwijl het louter bezit er van verantwoordelijkheid, zorg en groote angst met zich brengt. Enkele rijkdommen staan aan het gevaar van de verwoestingen der motten blootgesteld, zooals zijde, fluweel, satijn en bont; andere worden door uitbijten en roest verteerd — zilver en koper en staal; terwijl deze en andere niet zelden de buit der dieven zijn. Oneindig waardevoller zijn de schatten van een welbested leven, de rijkdom van goede daden, waarvan in den hemel een verslag wordt bijgehouden en waar de rijkdommen van rechtvaardige verrichtingen gevrijwaard zijn van mot, roest en roovers. Daarna volgde de besliste les: „*Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn*”.

Er wordt aangetoond, dat het geestelijk licht grooter is dan het product van lichamelijke verlichtingen. Wat baat het schitterendste licht den mensch, die blind is? Het is het lichamelijk oog, dat het licht van de kaars, de lamp of de zon ontwaart; en het geestelijk oog ziet door het geestelijk licht; indien het geestelijk oog des menschen eenvoudig is, dat is rein en onverduisterd door zonde, is hij vervuld met het licht, dat hem de wegen Gods aantoot; terwijl, indien het oog zijner ziel slecht is, hij met donkerheid

¹⁾ Vergelijk het voorval in de gelijkenis van den Farizeër en den Tollenaar. Luk. 18:10-14.

²⁾ Matth. 6:19-34; vergelijk Luk. 12:24-34; 16:13; 18:22; B. v. M. 3 Nephi 13:19-34.

vervuld zal zijn. Groote voorzichtigheid wordt uitgedrukt in de vermaning: „Indien dan het licht, dat in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelve zijn!” Zij, tot wie de Meester sprak, hadden het licht van God ontvangen; de mate van het geloof, dat zij hadden beleden, was hiervan het bewijs. Indien zij zich van de groote onderneming, waarin zij zich hadden gewaagd, zouden afwenden, dan zouden zij het licht verliezen en de daaropvolgende duisternis zou heviger zijn dan die, waaruit zij waren verlost.¹⁾

Er mocht onder de discipelen geen twijfelachtigheid bestaan. Niemand kon twee heeren dienen; indien hij dit bewees te doen, zou hij bij den een of den ander een ontrouw dienstknecht zijn. Toen volgde weder een diepe veralgemeening: „*Gij kunt niet God dienen en den mammon*”.²⁾

Hun werd eveneens gezegd, dat zij op den Vader moesten vertrouwen voor hetgeen zij noodig hadden, en zich niet bekommeren om voedsel, drank, kleeding of zelfs om het leven zelf, want in dit alles zou op een buiten hun macht liggende wijze worden voorzien. Met de wijsheid van een Leeraar der leeraars, liet de Meester dit tot hun hart en hun verstand doordringen door het aanhalen van een les der natuur, in een taal, zoo eenvoudig en toch zoo krachtig welsprekend, dat ze aanvullen of verdichten slechts bederven zou beteekenen:

„Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelsche Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij ze niet zeer veel te boven? Wie toch van u kan, met bezorgd te zijn, ééne el tot zijn lengte toedoen? En wat zijt gij bezorgd voor de kleeding? Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen: zij arbeiden niet en spinnen niet; en Ik zeg u, dat ook Salomo, in al zijne heerlijkheid, niet is bekleed geweest, gelijk eene van deze”.

De zwakheid van het geloof werd terecht gewezen door er aan te herinneren, dat de Vader, Die zelfs voor het gras op het veld zorgt, hetwelk den eenen dag er nog staat en den anderen wordt gemaaid om verbrand te worden, toch de Zijnen niet zal vergeten. Daarom voegde de Meester er aan toe: „*Zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegeworpen worden*”.

(Wordt vervolgd).

¹⁾ Luk. 11:34-36.

²⁾ Vergelijk Gal. 1:10; 1 Tim. 6:17; Jak. 4:4; 1 Joh. 2:15.

INHOUD

Het monument te Nauvoo	81	Hulde aan de Z.H.V.	88
Verjaarsgroeten aan de Z.H.V.	82	Zendingsnieuws	88
Lesrooster Hulporganisaties	83	De Nederl. Z.H.V. maakt deel	
Voor jonge ogen	84	uit van een wereldorganisatie	89
Kerknieuws	86	Kan de Z.H.V. ons Jeugdwerk	
Zondagsschoolwerk voor April	86	hoogerop helpen?	89
Verslag Z.H.V. Ned. Zending	87	Priesterschapslessen	90
Adreswijziging	87	Jezus de Christus	91